

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **question-שאלה** ^
answer-תירוץ ! **proof-ראיה** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-חלון	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
אין בו ארבעה מאי?											▲	◇
אזכור שתי רשויות שולטת בו, לא יזיז בו אפילו מלא נימא.	רב:										!	◇
אלו מעלין מכאן ואוכלין, ואלו מעלין מכאן ואוכלין.	רבי יוחנן:										!	◇
אלו עולין מכאן ואוכלין, ואלו עולין מכאן ואוכלין.	תנן:										■	◇
עולין - אין, מעלין - לא											⚡	
הכי קאמר: יש בו ארבעה על ארבעה, עולין - אין, מעלין - לא. אין בו ארבעה על ארבעה - מעלין נמי.											!	◇
ואזכור רבי יוחנן לטעמיה											!	
מקום שאין בו ארבעה על ארבעה מותר לבני רשות הרבים ולבני רשות היחיד לכתף עליו, ובלבד שלא יחליפו.	דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:										!	◇
ורב לית ליה דרב דימי?											⚡	◇
אי ברשויות דאורייתא - הכי נמי. הכא במאי עסקינן - ברשויות דרבנן, וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה.											!	◇
כותל שבין שתי חצירות, צידו אחד גבוה עשרה טפחים וצידו אחד שוה לארץ - נותנין אותו לזה ששוה לארץ, משום דהוה לזה תשמישו בנחת ולזה תשמישו בקשה, וכל לזה בנחת ולזה בקשה - נותנין אותו לזה שתשמישו בנחת.	רבה בר רב הונא אמר רב נחמן:										■	◇
חריץ שבין שתי חצירות, צידו אחד עמוק עשרה וצידו אחד שוה לארץ. - נותנין אותו לזה ששוה לארץ, משום דהוה ליה לזה תשמישו בנחת ולזה תשמישו בקשה וכו'.	רב שיזבי אמר רב נחמן:										■	◇
וצריכי, דאי אשמעינן כותל - משום דבגובהא משתמיש אינשי, אבל חריץ - בעומקא לא משתמיש אינשי, אימא לא. ואי אשמעינן בחריץ - משום דלא בעיתא תשמישתא, אבל כותל דבעיתא תשמישתא - אימא לא, צריכא.											■	◇
בא למעט, אם יש במיעוט ארבעה - מותר להשתמש בכל הכותל כולו, ואם לאו - אין משתמש אלא כנגד המיעוט.											■	◇
מה נפשך? אי אהני מעוטא - בכוליה כותל לישתמש, אי לא אהני - אפילו כנגד המיעוט נמי לא											⚡	
כגון שעקר חוליא מראשו.	רבינא:										!	◇
כפה ספל - ממעט.	רב יחיאל:										■	◇
ואמאי? דבר הניטל בשבת הוא, ודבר הניטל בשבת אינו ממעט											⚡	
לא צריכא, דחבריה בארעא.											!	◇
וכי חבריה בארעא מאי הוי?											⚡	
פגה שהטמינה בחבן, וחררה שהטמינה בגחלים, אם מגולה מקצתה - נטלת בשבת	והא תניא:										■	◇
הכא במאי עסקינן - דאית ליה אוגניים.											!	◇
וכי אית ליה אוגניים מאי הוי?											⚡	
הטומן לפת וצונן תחת הגפן, בזמן שמקצת עליו מגולין - אינו חושש לא משום כלאים ולא משום מעשר, ולא משום שביעית, וניטלין בשבת.	והתנן:										■	◇
לא צריכא, דבעי מרא וחצינא.											!	◇
סולם המצרי אינו ממעט והצורי ממעט.											■	◇
היכי דמי סולם המצרי?											▲	
כל שאין לו ארבעה חווקים.	דבי רבי ינאי:										!	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-חלון		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא דסולם המצרי דלא ממעט?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:										▲	
לא שמיע לך הא דאמר רב אחא בר אדא אמר רב המנונא אמר רב:	אמר ליה: [רב אשי]										!	
משום דהוה ליה דבר שניטל בשבת, וכל דבר שניטל בשבת - אינו ממעט.	[רב אחא בר אדא אמר רב המנונא אמר רב]										!	◊
אי הכי, אפילו צורי נמי?											ז	◊
התם כובדו קובעו.											!	◊
כותל שבין שתי הצירות גבוה עשרה טפחים, והניח סולם רחב ארבעה מכאן - וסולם רחב ארבעה מכאן, ואין בין זה לזה שלשה טפחים - ממעט, שלשה - אינו ממעט. ולא אמרן אלא דלא הוי כותל ארבעה, אבל הוי כותל ארבעה - אפילו מופלג טובא נמי.	אביי:											◊
בנה איצטבא על גב איצטבא, אם יש באיצטבא התחתונה ארבעה - ממעט. אי נמי, אין בתחתונה ארבעה ויש בעליונה ארבעה, ואין בין זה לזה שלשה - ממעט.	רב ביבי בר אביי:											◊
סולם ששליבותיו פורחות, אם יש בשליבה התחתונה ארבעה - ממעט, אי נמי, אין בשליבה התחתונה ארבעה, ויש בשליבה העליונה ארבעה, ואין בין זה לזה שלשה - ממעט.	ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:											◊
זיו היוצא מן הכותל ארבעה על ארבעה, והניח עליו סולם כל שהוא - מיעטו. ולא אמרן אלא דאבותיה עליה, אבל אבותיה בהדיה - ארווחי ארווחיה.	ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:											◊
כותל תשעה עשר צריך זיו אחד להתירו, כותל עשרים - צריך שני זיוים להתירו.	ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:											◊
והוא שהעמדתן זה שלא כנגד זה.	רב חסדא:											◊
עמוד ברשות הרבים, גבוה עשרה ורחב ארבעה, ונעץ בו יתד כל שהוא - מיעטו.	רב הונא:											◊
ובגבוה שלשה.	רב אדא בר אהבה:										◆	◊
אף על פי שאין גבוה שלשה. מאי טעמא - לא משתמש ליה.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:										◆	◊
אפילו שגבוה שלשה, מאי טעמא - אפשר דתלי ביה מידי.	רב אשי:										◆	◊
מלאו כולו ביתדות מהו?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:										▲	◊
לא שמיע לך הא דאמר רבי יוחנן:	אמר ליה: [רב אשי]										!	
בור וחוליתיה מצטרף לעשרה?	[רבי יוחנן]										!	◊
ואמאי? הא לא משתמש ליה?											ז	
אלא מאי אית לך למימר - דמנח מידי ומשתמש.											!	
הכא נמי - דמנח מידי ומשתמש.											!	◊
כותל עשרה - צריך סולם ארבעה עשר להתירו.	רב יהודה אמר שמואל:											◆
אפילו שלשה עשר ומשהו.	רב יוסף:											◆
אפילו אחד עשר ומשהו.	אביי:											◆
אפילו שבעה ומשהו.	רב הונא בריה דרב יהושע:											◆
סולם זקוף ממעט, גמרא, ולא ידענא מאי טעמא.	רב:											▲
ולא ידע אבא טעמא דהא מלתא? מידי דהוה איצטבא על גבי איצטבא.	שמואל:											!
דקלים שבבבל אינן צריכין קבע. מאי טעמא - כבידן קובעתן.	רבה אמר רבי חייא:											◆

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-חלוין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ענה
סולמות שבבבל אינן צריכין קבע, מאי טעמא - כבידן קובעתן.	רב יוסף אמר רבי אושעיא:												ענה
מאן דאמר סולמות - כל שכן דקלים, ומאן דאמר דקלים, אבל סולמות - לא.													ענה
סולם מכאן וסולם מכאן וקשין באמצע, מהו?	בעא מיניה רב יוסף מרבה:												ענה
אין כף הרגל עולה בהן.	אמר ליה: [רבה]												ענה
קשין מכאן וקשין מכאן וסולם באמצע מהו?	[בעא מיניה רב יוסף מרבה:]												ענה
הרי כף הרגל עולה בהן.	אמר ליה: [רבה]												ענה
חקק להשלים בכותל בכמה?	[בעא מיניה רב יוסף מרבה:]												ענה
אמר ליה: בעשרה.	אמר ליה: [רבה]												ענה
חקקו כולו בכותל בכמה?	אמר ליה: [רב יוסף]												ענה
מלא קומתו.	אמר ליה: [רבה]												ענה
ומאי שנא?	[רב יוסף]												ענה
התם מסתלק ליה, הכי - לא מסתלק ליה.	אמר ליה: [רבה]												ענה
עשאו לאילן סולם מהו?	בעא מיניה רב יוסף מרבה:												ענה
תיבעי לרבי, תיבעי לרבנן תיבעי לרבי: עד כאן לא קאמר רבי התם כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו הני מיילי - בין השמשות, אבל כולי יומא - לא. או דילמא: אפילו לרבנן, פיתחא הוא ואריא הוא עשאו לאשירה סולם מהו?	[בעא מיניה רב יוסף מרבה:]												ענה
תיבעי לרבי יהודה תיבעי לרבנן, תיבעי לרבי יהודה עד כאן לא קאמר רבי יהודה התם דמותר לקנות בית באיסורי הנאה - אלא התם, דבתר דקנה ליה עירוב לא ניהא ליה דלינטר. או דילמא: אפילו לרבנן פיתחא הוא, ואריא דרביע עליה?													ענה
אילן מותר, ואשירה אסורה.	אמר ליה: [רבה]												ענה
אדרבה, אילן שאיסור שבת גורם לו - ניתסר, אשירה שאיסור דבר אחר גורם לו - לא ניתסר.	מתקף לה רב חסדא:												ענה
כל שאיסור שבת גרם לו - אסור, כל שאיסור דבר אחר גרם לו - מותר.	איתמר נמי, כי אתא רבין אמר רבי אלעזר ואמרי לה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:												ענה
אילן - פלוגתא - דרבי ורבנן, אשירה - פלוגתא דרבי יהודה ורבנן.	רב נחמן בר יצחק מתני הכי:												ענה
הריין שבין שתי חצירות, עמוק עשרה ורוחב ארבעה - מערבין שנים ואין מערבין אחד, אפילו מלא קש או תבן.													ענה
מלא עפר או צרורות - מערבין אחד ואין מערבין שנים.													ענה
נתן עליו נסר שרחב ארבעה טפחים, וכן שתי גוזטראות זו כנגד זו - מערבין שנים, ואם רצו מערבין אחד. פחות מכאן - מערבין שנים ואין מערבין אחד.													ענה
ותבן לא חייין?													ענה
מתבן שבין שתי חצירות, גבוה עשרה טפחים - מערבין שנים ואין מערבין אחד	והא אנן תנן:												ענה
לענין מחיצה - כולי עלמא לא פליגי דהויא מחיצה, אבל לענין חציצה, אי בטליה - חייין, ואי לא בטליה - לא חייין.	אביי:												ענה
מלא עפר.													ענה
ואפילו בסתמא?													ענה

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 ^ **שאלה- challenge** †
 < **מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **! תירוץ- answer**
 ■ **ראיה- proof** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

	מאן דאמר	עירובין-חלון	מ	ז	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
בית שמילאהו תבן או צרורות וביטלו - בטל.	והתנן:	מימרא							◊	⚡	עט.
ביטלו - אין, לא ביטלו - לא.									⚡		עט.
מאן תנא אהלות - רבי יוסי היא.	רב הונא:								!	◊	עט.
אי רבי יוסי - איפכא שמעינן ליה.									⚡		עט.
תבן ואין עתיד לפנותו - הרי הוא כסתם עפר ובטל, עפר ועתיד לפנותו - הרי הוא כסתם תבן ולא בטיל	דתניא, רבי יוסי:								⚡	◊	עט.
מאן תנא עירובין - רבי יוסי היא.	אלא אמר רב אסי:								!	◊	עט.
טומאה אשבת קרמית? הנה איסור שבת, דאפילו ארנקי נמי מבטל איניש.	רב הונא בריה דרב יהושע:								!	◊	עט.
בית אחרין קא רמית? בשלמא חריץ - למיטימיה קאי. אלא בית למיטימיה קאי?	רב אשי:								!	◊	עט.
נתן עליו נסר שרוחב ארבעה.										■	עט.
לא שנו אלא שנתן לרחבו, אבל לארכו - אפילו כל שהוא נמי, שהרי מיעטו מארבעה.	רבא:									■	עט.
וכן שתי גזוזטאות זו כנגד זו.										■	עט.
הא דתנן וכן תמי גזוזטאות וכל זו כנגד זו - אין, זו שלא כנגד זו - לא. וזו למעלה מזו, נמי לא אמרן אלא שיש בין זה לזה שלשה טפחים, אבל אין בין זה לזה שלשה - גזוזטא עקומה היא.	רבא:									■	עט.
מתבן שבין שתי חצירות גבוה עשרה טפחים - מערבין שנים ואין מערבין אחד. אלו מאכילין מכאן, ואלו מאכילין מכאן.										■	עט.
נתמעט התבן מעשרה טפחים - מערבין אחד ואין מערבין שנים.										■	עט.
ובלבד שלא יתן לתוך קופתו ויאכיל.	רב הונא:									■	עט.
ולאוקמי שרי?										⚡	עט.
מעמיד אדם את בהמתו על גבי עשבים בשבת, ואין מעמיד אדם את בהמתו על גבי מוקצה בשבת	והאמר רב הונא אמר רבי חנינא:									⚡	עט.
דקאים לה באפה ואולה ואכלה.										!	עט.
ולא יתן לתוך קופתו תבן										■	עט.
בית שבין שתי חצירות ומילאהו תבן - מערבין שנים ואין מערבין אחד. זה נותן לתוך קופתו ויאכיל, וזה נותן לתוך קופתו ויאכיל. נתמעט התבן מעשרה טפחים - שניהם אסורים. כיצד הוא עושה? נועל את ביתו ומבטל את רשותו, הוא אסור וחבירו מותר. וכן אתה אומר בגוב של תבן שבין שני תחומי שבת.	והתניא:									⚡	עט.
קתני מיהת זה נותן לתוך קופתו ויאכיל, וזה נותן לתוך קופתו ויאכיל										⚡	עט.
בית כיון דאיכא תקרה כי מיפחית - מינכרא ליה מלתא. הכא - לא מינכרא ליה מלתא.	אמרי:									!	עט.
נתמעט התבן מעשרה טפחים שניהם אסורין.										■	עט.
הא עשרה - שרי, ואף על גב דמידליא תקרה טובא.										⚡	עט.
שמע מינה: מחיצות שאין מגיעות לתקרה - שמן מחיצות										⚡	עט.
הכא בבית שלשה עשר חסר משהו עסקינן, ותבן עשרה.	אביי:									!	עט.
אפילו תימא בבית עשרה ותבן שבעה ומשהו. דכל פחות משלשה כלבוד דמי.	רב הונא בריה דרב יהושע:									!	עט.
בשלמא לאביי - היינו דקתני מעשרה. אלא לרב הונא בריה דרב יהושע מאי מעשרה?										⚡	עט.

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
עירובין-חלון	מימרא																			
מתורת עשרה. שניהן אסורין.																				עט:
שמע מינה: דיוורין הבאין בשבת אסורין.																				עט:
דלמא דאימעט מאתמול.																				עט:
כיצד הוא עושה נועל את ביתו ומבטל רשותו.																				עט:
תרת?!																				עט:
הכי קאמר: או נועל את ביתו או מבטל את רשותו.																				עט:
ואיבעית אימא: לעולם תרתי, כיון דדש ביה - אתי לטלטולי.																				עט:
הוא אסור וחבירו מותר.																				עט:
פשיטא																				עט:
לא צריכא דהדר איך ובטיל ליה לתבריה. והא קא משמע לן: דאין מבטלין וחזורין ומבטלין.																				עט:
וכן אתה אומר בגוב של תבן שבין שני תחומי שבת.																				עט:
פשיטא																				עט:
לא צריכא לרבי עקיבא																				עט:
תחומין דאורייתא.	דאמר: [ר"ע]																			עט:
מהו דתימא ליגזור דלמא אתי לאיחלופי - קא משמע לן.																				עט:
כיצד משתתפין במכוי? מניח את החבית, ואומר: הרי זו לכל בני מבוי. ומזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים, ועל ידי עבדו ושפחתו העברים, ועל ידי אשתו.																				עט:
אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים, ולא על ידי עבדו ושפחתו הכנענים, מפני שידן כידו.																				עט:
חבית של שיתופי מכוואות - צריך להגביה מן הקרקע טפח.	רב יהודה:																			עט:
הני תרתי מילי סבי דפומבדיתא אמרינהו.	רבא:																			עט:
הדא - הא.																				עט:
איך: המקדש, אם טעם מלא לוגמיו - יצא, ואם לאו - לא יצא.																				עט:
הא נמי סבי דפומבדיתא אמרינהו	רב חביבא:																			עט:
עושין מדורה לחיה בשבת.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:																			עט:
לחיה - אין, לחולה - לא. בימות הגשמים - אין, בימות החמה - לא.	סבור מינה: [רב חביבא]																			עט:
הקיו דם ונצטנן - עושין לו מדורה בשבת, ואפילו בתקופת תמוז.	איתמר, אמר רב חייא בר אבין אמר שמואל:																			עט:
הא נמי סבי דפומבדיתא אמרינהו	אמיר:																			עט:
איזו היא אשירה סתם? אמר רב: כל שכומרין שומרין אותה, ואין טועמין מפירותיה.	דאיתמר: [רב]																			עט:
כגון דאמרי הני תמרי לשיכרא דבי נצרפי דשתו ליה ביום חגם.	שמואל:																			עט:
הלכתא כוותיה דשמואל	אמרו לי סבי דפומבדיתא:																			עט:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיה-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-חלון	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מיתבוי:											
כיצד משתתפין במבוי - מביאים חבית של יין ושל שמן ושל תמרים ושל גרוגרות ושל שאר מיני פירות, אם משלו - צריך לזכות, ואם משלהן - צריך להודיע. ומגביה מן הקרקע משהן מאי משהו נמי דקאמר - טפח.	רב:											
איתמר, שיתופי מבואות, רב אמר: אין צריך לזכות	שמואל:											
צריך לזכות	רב:											
עירובי תחומין רב אמר: צריך לזכות	שמואל:											
אין צריך לזכות.	שמואל:											
בשלמא לשמואל - הכא - תנן, והכא - לא תנן. אלא לרב מאי טעמא?												
תנאי היא												
מעשה בכלתו של רבי אושעיא שהלכה לבית המרחץ וחשכה לה, ועירבה לה חמותה. ובא מעשה לפני רבי חייא ואסר.	[רבי חייא]:											
אמר לו רבי ישמעאל ברבי יוסי:												
בבלאי כל כך אתה מחמיר בעירובין?	כך אמר אבא: [ר' יוסי]											
כל שיש לך להקל בעירובין - הקל.	ואבעיא להו:											
משל חמותה עירבה לה, ומשום דלא זיכתה לה, או דילמא: משלה עירבה לה, ומשום דשלא מדעתה?												
משל חמותה עירבה, ומשום דלא זיכתה לה.	אמר להן ההוא מרבנן ורבי יעקב שמיה: לדידי מיפרשא לה מיניה דרבי יוחנן:											
רבי זירא לרבי יעקב ברה דבת יעקב:	כי טמית התם אקיף וזיל לסולמא דצור, ובעיא מיניה מרב יעקב בר אידי.											
משל חמותה עירבה, ומשום דלא זיכתה לה, או דלמא: משלה עירבה, ומשום דשלא מדעתה?	בעא מיניה: [רבי יעקב]											
משל חמותה עירבה לה, ומשום דלא זיכתה לה.	אמר ליה: [רב יעקב בר אידי]											
נקטינן: אחד עירובי תחומין ואחד עירובי חצירות אחד שיתופי מבואות צריך לזכות.	רב נחמן:											
עירובי תבשילין, צריך לזכות או אין צריך לזכות?	בעי רב נחמן:											
ומאי תיבעי ליה? לא שמיע ליה הא דאמר רב נחמן בר רב אדא אמר שמואל:	רב יוסף:											
עירובי תבשילין צריך לזכות?	רב נחמן בר רב אדא אמר שמואל:											
פשיטא דלא שמיע ליה, דאי שמיע ליה - מאי תיבעי ליה?	אמר ליה אבוי:											
אטו עירובי תחומין מי לא אמר שמואל אין צריך לזכות ואמר איהו צריך לזכות?	אמר ליה: [רב יוסף]											
הכי השתא? בשלמא התם - פליגי רב ושמואל, וקא משמע לן כחומרין דמר וכי חומרין דמר, אבל הכא, אי איתא דשמיע ליה - מי איכא דמאן דפליגי?												
ההוא טרוזינא דהוה בשיבכותיה דרבי זירא, אמרו ליה: אוגיר לן רשותך. לא אוגיר להו. אתו לקמיה דרבי זירא, אמרו ליה: מהו למיגר מדביתו?												
אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו.	אמר להו: הכי אמר ריש לקיש משמיה דגברא רבה, ומנו - רבי חנינא:											
ההוא טרוזינא דהוה בשיבכותיה דרב יהודה בר אושעיא, אמרי ליה: אוגר לן רשותך. לא אוגר להו. אתו לקמיה דרב יהודה בר אושעיא אמרי ליה: מהו למיגר מדביתו?												
לא הוה בידיה	[רב יהודה בר אושעיא]											

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-חלון	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אתו לקמיה דרב מתנה													פ.
לא הוה בידיה.		[רב מתנה]											פ.
אתו לקמיה דרב יהודה													פ.
אשתו של אדם מערבת שלא מדעתו.		אמר להו[רב יהודה] הכי אמר שמואל:											פ.
נשים שעירבו ונשתתפו שלא מדעת בעליהן - אין עירובין עירוב, ואין שיתופן שיתוף		מיתיבי:											פ.
לא קשיא הא - דאסר, הא - דלא אסר.													פ.
הכי נמי מסתברא, דאם כן - קשיא דשמואל אדשמואל:													פ.
אחד מבני מביי שרגיל להשתתף עם בני מביי, ולא נשתתף - בני המביי נכנסין לתוך ביתו ונוטלין שיתופן ממנו בעל כרחו.		דאמר שמואל:											פ.
רגיל - אין, שאין רגיל - לא. שמע מינה.													פ.
לימא מסייע ליה: כופין אותו לעשות להי וקורה למבור.													פ.
שאני התם דליכא מחיצות.													פ.
עושין להי אשירה		אתמר, רב חייא בר אשי:											פ.
עושין קורה אשירה.		רבי שמעון בן לקיש:											פ.
מאן דאמר קורה - כל שכן להי, ומאן דאמר להי - אבל קורה לא, כתותי מכתת שיעוריה.													פ.
נתמעט האוכל - מוסיף ומזכה, ואין צריך להודיע.													פ.
נתוספו עליהן - מוסיף ומזכה, וצריך להודיע.													פ.
כמה הוא שיעורן? בזמן שהן מרובין - מזון שתי סעודות לכולם, בזמן שהן מועטין - כגרוגרת לכל אחד ואחד.													פ.
במה דברים אמורים - בתחילת עירוב, אבל בשירי עירוב - כל שהוא, לא אמרו לערב בחצירות אלא כדי שלא לשכח את התינוקות.		רבי יוסי:											פ.
במאי עסקינן?													פ.
אילימא במין אחד													פ.
מאי איריא נתמעט, אפילו כלה נמן													פ.
אלא בשני מינין													פ.
אפילו נתמעט נמי לא													פ.
כלה האוכל, ממין אחד - אין צריך להודיע, משני מינים - צריך להודיע		דתניא:											פ.
איבעית אימא: ממין אחד, ואיבעית אימא: משני מינין.													פ.
איבעית אימא ממין אחד, מאי נתמעט - נתמטמט.													פ.
ואיבעית אימא משני מינין - כלה שאני.													פ.
ניתוספו עליהן מוסיף ומזכה וכו'.													פ.
זאת אומרת חלוקין עליו חביריו על רבי יהודה.		רב שיזבי אמר רב הסדא:											פ.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא- key:	

Talmud Navigator

עירובין-חלון	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פ:
מימרא	במה דברים אמורים - בעירובי תחומין, אבל בעירובי חצירות - מערבין בין לדעת ובין שלא לדעת.												פ:
	פשיטא דחלוקין												פ:
	מהו דתימא: הני מילי - בחצר שבין שני מבואות, אבל חצר של מבוי אחד - אימא לא, קמשמע לן.												פ:
	כמה הוא שיעורו וכו'. [בזמן שהן מרובין מזון שתי סעודות לכולם...]												פ:
	כמה הוא מרובין?												פ:
	רבי יהודה אמר שמואל: שמונה עשר בני אדם.												פ:
	שמונה עשר ותו לא												פ:
	אימא: משמונה עשר ואילך.												פ:
	ומאי שמונה עשר דנקט?												פ:
	רבי יצחק בריה דרב כל שאילו מחלקו למזון שתי סעודות ביניהן ואין מגעת גרוגרת לכל אחד ואחד - הן הן מרובין, וסגי במזון שתי סעודות. ואי לא מועטין נינהו.												פ:
	ואגב אורחיה קא משמע לן דשתי סעודות הויין שמונה עשרה גרוגרות.												פ:
	בכל מערבין ומשתתפין, חוץ מן המים ומן המלח, דברי רבי אליעזר.												פ:
	ככר הוא עירוב, אפילו מאפה סאה והוא פרוסה - אין מערבין בה. ככר כאיסר והוא שלם - מערבין בו.												פ:
	תניא חדא זימנא בכל מערבין ומשתתפין חוץ מן המים והמלח												פ:
	רבה: לאפוקי מדרבי יהושע, דאמר ככר אין, מידי אחרינא לא - קמשמע לן בכל.												פ:
	בכל מערבין עירובי חצירות ובכל משתתפין שיתופי מבואות, ולא אמרו לערב בפת אלא בחצר בלבד.												פ:
	מאן שמעת ליה דאמר פת אין מידי אחרינא לא - רבי יהושע, וקתני: בכל												פ:
	לאפוקי מדרבי יהושע, דאמר: שלימה אין, פרוסה לא - קמשמע לן בכל.												פ:
	ופרוסה מאי טעמא לא?												פ:
	משום איבה.												פ:
	רבי יוסי בן שאול אמר רבי: רב אחא בריה דרבא לרב אשי:												פ:
	עירבו כולן בפרוסות מהו?												פ:
	שמא יחזור דבר לקלקולו.												פ:
	אמר ליה: [רב אשי]												פ:
	רבי יוחנן בן שאול: נישלה הימנה כדי חלתה וכדי דימועה - מערבין לו בה.												פ:
	כדי דימועה - מערבין לו בה, כדי חלתה - אין מערבין לו בה												פ:
	והתניא: לא קשיא הא - בחלת נחתום הא - בחלת בעל הבית.												פ:
	שיעור חלה אחד מעשרים וארבעה, העושה עיסה לעצמו ועיסה למשתה בנו - אחד מעשרים וארבעה. נחתום שהוא עושה למכור בשוק, וכן האשה שעשתה למכור בשוק - אחד מארבעים ושמונה.												פ:
	תפרה בקוסם - מערבין לו בה.												פ:
	רבי חסדא: והא תניא: והא תניא:												פ:
	אין מערבין לו בה												פ:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** †
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** ^ **קושיא-challenge** ‡
story-מעשה O **! תירוץ-answer**
 ■ **ראיה-proof** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-חלוון	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
לא קשיא הא - ידיע תיפרה, הא - דלא ידיע תיפרה.												!	◇	פא.	
מערבין בפת אורז ובפת דוחן.	רבי זירא אמר שמואל:												■	◇	פא.
בפת אורז - מערבין, ובפת דוחן - אין מערבין.	מר עוקבא: לדידי מיפרשא לי מיניה דמר שמואל:												■	◇	פא.
מערבין בפת עדשים.	רב חייא בר אבין אמר רב:												■	◇	פא.
איני? והא ההיא דהואי בשני דמר שמואל, ושדייה לכלביה ולא אכלה												○	◇	פא.	
ההיא דשאר מינים הוא, דכתיב (יחזקאל ד') ואתה קח לך חטין ושערים ופול ועדשים ודוחן וכסמים וגו'.													!	◇	פא.
ההיא צלוייה בצואת האדם הוא, דכתיב (יחזקאל ד') והיא בגללי צאת האדם תעגנה לעיניהם.	רב פפא:												!	◇	פא.
מאי וענת שערים תאכלנה?													^	◇	פא.
לשיעורים.	רב חסדא:												!	◇	פא.
עריבתה כעריבת שעורים, ולא כעריבת חטים.	רב פפא:												!	◇	פא.
נותן אדם מעה לחנוני ולנחתום כדי שיוכה לו עירוב, דברי רבי אליעזר.	[רבי אליעזר]													■	פא.
לא זכו לו מעותיו.	חכמים:													■	פא.
בשאר כל האדם שזכו לו מעותיו, שאין מערבין לאדם אלא מדעתו.	ומדיום: [חכמים]													■	פא.
במה דברים אמורים - בעירובי תחומין, אבל בעירובי חצירות - מערבין לדעתו ושלא לדעתו, לפי שזכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לאדם שלא בפניו.	רבי יהודה:													■	פא.
מאי טעמא דרבי אליעזר? הא לא משך													⤴		פא.
עשאו רבי אליעזר כארבעה פרקים בשנה.	רב נחמן אמר רבה בר אבהו:												!	◇	פא.
בארבעה פרקים אלו משחיטין את הטבח בעל כרחו, אפילו שור שוה אלף דינר ואין ללוקח אלא דינר אחד - כופין אותו לשחוט. לפיכך, אם מת - מת ללוקח.	דתנן:												!	◇	פא.
מת ללוקח? - הא לא משך													⤴		פא.
במשך.	רב הונא:												!	◇	פא.
בשאר ימות השנה אינו כן לפיכך, אם מת - מת למוכר.	אי הכי אימא סיפא:												⤴	◇	פא.
אמאי? הא משך													⤴		פא.
לעולם בשלא משך, הכא במאי עסקינן - בשזיכה לו על ידי אחר. בארבעה פרקים אלו, דזכות הוא לו - זכין לו שלא בפניו, בשאר ימות השנה דחוב הוא לו - אין חבין לו אלא בפניו.	רבי שמואל בר יצחק:												!	◇	פא.
בארבעה פרקים אלו העמידו חכמים דבריהן על דברי תורה.	רב אילא אמר רבי יוחנן:												!	◇	פא.
דבר תורה מעות קונות, ומפני מה אמרו משיכה קונה - גזירה שמא יאמר לו: נשרפו חטיך בעלייה.	דאמר רבי יוחנן:												!	◇	פא.
ומדיום בשאר כל האדם כל.														■	פא.
מאן שאר כל אדם?														^	פא.
בעל הבית.	רב:												!	◇	פא.
בעל הבית.	וכן אמר שמואל:												!	◇	פא.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עירובין-חלון	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פא:
לא שנו אלא נחתום, אבל בעל הבית - קונה.	דאמר שמואל:													פא:
לא שנו אלא מעה, אבל כלי - קונה.	ואמר שמואל:													פא:
לא שנו אלא דאמר לו זכה לי, אבל אמר ערב לי - שליח שויה, וקני.	ואמר שמואל:													פא:
אמר רבי יהודה במה דברים אמורים וכו'.														פא:
הלכה כרבי יהודה. ולא עוד אלא, כל מקום ששנה רבי יהודה בעירובין - הלכה כמותו.	רב יהודה אמר שמואל:													פא:
אמר שמואל אפילו במבוי שניטלו קורותיו או לחייו?	רב חנא בגדתא לרב יהודה:													פא:
בעירובין אמרתי לך, ולא במחיצות.	אמר ליה: [רב יהודה]													פא:
הלכה מכלל דפליגי?	רב אחא ברבי דרבא לרב אשי:													פא:
כל מקום שאמר רבי יהודה אימתי ובמה במשנתנו - אינו אלא לפרש דברי חכמים	והאמר רבי יהושע בן לוי:													פא:
ולא פליגי?														פא:
נתוספו עליהן - מוסיף ומזכה וצריך להודיע	והא אנן תנן:													פא:
התם בחצר שבין שני מבואות.														פא:
זאת אומרת חלוקין עליו חבריו על רבי יהודה	והאמר רב שיזבי אמר רב חסדא:													פא:
אלא: גברא אגברא קא רמית?														פא:
פליגי	מר סבר: [שמואל]													פב:
לא פליגי.	ומר סבר: [רבי יהושע בן לוי]													פב:
כל מקום שאמר רבי יהודה, אימתי ובמה במשנתנו - אינו אלא לפרש דברי חכמים.	גופא, אמר רבי יהושע בן לוי:													פב:
אימתי - לפרש, ובמה - לחלוק.	רבי יוחנן:													פב:
ואימתי לפרש הוא?														פב:
ואלו הן הפסולים: המשחק בקוביא, ומלוה בריבית, ומפריחי יונים, וסוחרי שביעית. אמר רבי יהודה: אימתי - בזמן שאין לו אומנות אלא היא, אבל יש לו אומנות שלא היא - הרי זה כשר.	והא תנן: [רבי יהודה]													פב:
בין שאין לו אומנות אלא היא, ובין שיש לו אומנות שלא היא - הרי זה פסול	ותני עלה בברייתא והכמים:													פב:
ההיא דרבי יהודה אמר רבי טרפון היא														פב:
לעולם אין אחד מהן נזיר, לפי שאין נזירות אלא להפלאה.	דתניא, אמר רבי יהודה משום רבי טרפון:													פב:
אלמא: כיון דמספקא ליה אי נזיר אי לא נזיר הוא - לא משעביד נפשיה														פב:
הכא נמי: כיון דלא ידע אי קני אי לא קני - לא גמר ומקנה.														פב:
הדרן עלך חלון														פב:

disputants-חולקים-◊ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא-■ ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

עירובין-כיצד משתתפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כיצד משתתפין בתחומין? מניח את החבית, ואומר: הרי זה לכל בני עירי לכל מי שילך לבית האבל או לבית המשתה.												■
וכל שקיבל עליו, מבעוד יום - מותר, משתחשך - אסור, שאין מערבין משתחשך.												■
אין מערבין אלא לדבר מצוה.	רב יוסף:											◊
מאי קא משמע לך?												◊
לכל מי שילך לבית האבל או לבית המשתה	תנינא:											◊
מהו דתימא: אורחא דמלתא קתני, קא משמע לך.												◊
וכל שקיבל עליו מבעוד יום												■
שמעת מינה: אין ברירה, דאי יש ברירה - תיגלי מילתא למפרע דמבעוד יום הוה ניהא ליה												◊
הודיעוהו ולא הודיעוהו קתני.	רב אשי:											◊
קטן בן שש יוצא בעירוב אמו.	רב אסי:											◊
קטן שצריך לאמו - יוצא בעירוב אמו, ושאין צריך לאמו - אין יוצא בעירוב אמו.	מיתבי:											◊
קטן שאין צריך לאמו - חייב בסוכה.	ותנן נמי גבי סוכה כי האי גוונא:											◊
והוינן בה: ואיזהו קטן שאין צריך לאמו?												◊
כל שנפנה ואין אמו מקנחתו.	דבי רבי ינאי:											◊
כל שניער ואינו קורא אימא.	רבי שמעון בן לקיש:											◊
אימא סלקא דעתך? גדולים נמי קרן												◊
אלא אימא: כל שניער משנתו ואינו קורא אימא אימא.												◊
וכמה - כבר ארבע, כבר חמש												◊
כי קאמר רב אסי - כגון שעריר עליו אביו לצפון, ואמו לדרום. דאפילו בר שש נמי, בצוותא דאמיה ניהא ליה.	רב יהושע בריה דרב אידי:											◊
קטן שצריך לאמו - יוצא בעירוב אמו, עד בן שש.	מיתבי:											◊
תיובתא דרב יהושע בר רב אידי תיובתא.												◊
לימא תיהוי תיובתיה דרב אסי?												◊
עד ועד בכלל.	אמר לך רב אסי:											◊
לימא תיהוי תיובתיה דרבי ינאי וריש לקיש												◊
לא קשיא הא - דאיתיה אבוהי במתא, הא - דלא איתיה אבוהי במתא.												◊
מערב אדם על ידי בנו ובתו הקטנים, על ידי עבדו ושפחתו הכנענים, בין לדעתן בין שלא לדעתן. אבל אינו מערב לא על ידי עבדו ושפחתו העברים, ולא על ידי בנו ובתו הגדולים ולא על ידי אשתו, אלא מדעתם.	תנו רבנן:											◊
לא יערב אדם על ידי בנו ובתו הגדולים, ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ולא על ידי אשתו, אלא מדעתן. אבל מערב הוא על ידי עבדו ושפחתו הכנענים ועל ידי בנו ובתו הקטנים, בין לדעתן ובין שלא לדעתן - מפני שידן כידו. וכולן שעיברו, ועירב עליהם רבן - יוצאין בשל רבן, חוץ מן האשה, מפני שיכולה למחות.	תניא אידך:											◊
אשה מאי שנא?												◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

עירובין-כיצד משתתפין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ		
אשה וכל דדמי לה.	רבה:											!	◊	פב:	
חוץ מן האשה מפני שיכולה למחות.	אמר מר:												■	◊	פב:
טעמא: דמחי, הא סתמא - נפקא בדבעלה.													⚡		פב:
הא קתני רישא אלא מדעתם													■	⚡	פב:
מאי לאו דאמרי אין													⚡		פב:
לא, מאי אלא מדעתם - דאי שתיקו. לאפוקי היכא דאמרי לא.													!	◊	פב:
הא וכולן שעירבו ועירב עליהן רבן יוצאין בשל רבן													⚡	◊	פב:
וסתמא הוא, וקתני: חוץ מן האשה, דלא נפקן													⚡		פב:
כיון שעירבו אין לך מיחוי גדול מזה.	רבא:												!	◊	פב:
כמה הוא שיעורו? מזון שתי סעודות לכל אחד ואחד, מזונו לחול ולא לשבת, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]												■	◆	פב:
לשבת ולא לחול	רבי יהודה:												■	◆	פב:
וזה וזה מתכוונים להקל.													■	■	פב:
מככר בפונדיון מארבע סאין בסלע.	רבי יוחנן בן ברוקה:												◆	■	פב:
שתי ידות לככר משלש לקב	רבי שמעון:												◆	■	פב:
חצייה לבית המנוגע, וחצי חצייה לפסול את הגוייה.													■	■	פב:
וכמה מזון שתי סעודות?													^		פב:
תרתן ריפתא איכרייתא.	רב יהודה אמר רב:												!	◊	פב:
תרתן ריפתא נהר פפיתא.	רב אדא בר אהבה:												!	◊	פב:
אבוך כמאן סבירא ליה?	רב יוסף לרב יוסף בריה דרבא:												^	◊	פב:
כרבי מאיר סבירא ליה.													!	◊	פב:
אנא נמי כרבי מאיר סבירא לי, דאי כרבי יהודה - קשיא הא דאמרי אינשי רווחא לבסימא שכיח.													■	◊	פב:
וקרובים דבריהן להיות שוין.	רבי יוחנן בן ברוקה אומר תנא:												■	◊	פב:
מי דמי? דרבי יוחנן - ארבע סעודתא לקבא, דרבי שמעון - תשע סעודתא לקבא													⚡	◊	פב:
צא מהן שליש לחנוני.	רב חסדא:												!	◊	פב:
ואכתי למר תשעה ולמר שית													⚡		פב:
אלא כאידך דרב חסדא													!	◊	פב:
צא מהן מחצה לחנוני.	דאמר: [רב חסדא]												■	!	פב:
ואכתי, למר - תשע, ולמר - תמני													⚡		פב:
היינו דקאמר וקרובים דבריהם להיות שוין.													!	◊	פב:

disputants-חולקים-♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-< story-מעשה-O	statement-מימרא-■ challenge-קושיא-⚡ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■
מקרא-key:	

עירובין-כיצד משתתפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קשיא דרב חסדא אדרב חסדא											◊	פב:
לא קשיא הא - דקא יהיב בעל הבית ציבי, הא - דלא יהיב בעל הבית ציבי.											◊	פב:
חצייה לבית המנוגע וחצי חצייה לפסול את הגוייה.											◊	פב:
וחצי חצי חצייה לטמא טומאת אוכלין.	תנא:										■	פג:
ותנא דידן, מאי טעמא לא תני טומאת אוכלין?											⚡	פג:
משום דלא שוו שיעורייהו להדדי.											!	פג:
כמה שיעור חצי פרס - שתי ביצים חסר קימעא, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]										! ■	פג:
שתי ביצים שוחקות.	רבי יוסי:										! ■	פג:
שיער רבי שתי ביצים ועוד.	[רב]										! ■	פג:
כמה ועוד?											^	פג:
אחד מעשרים בביצה.											!	פג:
ואילו גבי טומאת אוכלין תניא											!	פג:
כביצה שאמרו - כמזה וכקליפתה	רבי נתן ורבי דוסא:										! ■	פג:
כמזה בלא קליפתה.	חכמים:										! ■	פג:
זו דברי רבי יהודה ורבי יוסי, אבל חכמים אומרים: כביצה ומחצה שוחקות. ומאן חכמים - רבי יוחנן בן ברוקה.	רפרם בר פפא אמר רב חסדא:										■	פג:
פשיטא											⚡	פג:
שוחקות אתא לאשמועינן.											!	פג:
שיגר בונוס לרבי מודיא דקונדיס דמן נאוסא, ושיער רבי מאתן ושבע עשרה ביעין.	כי אתא רב דימי אמר:										◊	פג:
הא סאה דהיכא?											^	פג:
אי דמדברית											!	פג:
מאה ארבעים וארבע הויא											⚡	פג:
ואי דירושלמית											!	פג:
מאה שבעים ושלוש הויא.											⚡	פג:
ואי דציפורית											!	פג:
מאתים ושבע הויין											⚡	פג:
לעולם דציפורית, אייתי חלתא שדי עלייהו.											!	פג:
חלתא כמה הויין - תמני, אכתי בצר ליה?											⚡	פג:
אלא: אייתי ועודות דרבי שדי עלייהו.											!	פג:
אי הכי, הוי ליה טפי											⚡	פג:

disputants-חולקים-♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה- O	statement-מימרא-■ † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

עירובין-כיצד משתתפין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כיון דלא הוי כביצה לא חשיב ליה.												!
סאה ירושלמית יתירה על מדברית שתות, ושל ציפורית יתירה על ירושלמית שתות, נמצאת של ציפורית יתירה על מדברית שליש.	תנו רבנן:											◇
שליש דמאן?											^	
אילמא שליש דמדברית												!
מכדי שליש דמדברית כמה הוי - ארבעין ותמניא, ואילו עודפא - שיתין ותלת												ז
ואלא שליש דירושלמית												!
שליש דידה כמה הוי - חמשין ותמניא, נכי תילתא. ואילו עודפא שתין ותלת												ז
ואלא דציפורי												!
שליש דידה כמה הוי - שבעין נכי חדא, ואילו עודפא - ששים ושלש												ז
הכי קאמר נמצאת סאה של ציפורי יתירה על מדברית קרוב לישליש שלה, ושליש שלה קרוב למחצה דמדברית.	אלא אמר רבי ירמיה:											!
מידי קרוב קרוב קתני?	מתקף לה רבינא:											ז
הכי קאמר, נמצאת שליש של ציפורי בועודיות של רבי, יתירה על מחצה של מדברית שליש ביצה.	אלא אמר רבינא:											!
(במדבר ט): ראשית ערסתכם - כדי עיסותיכם.	תנו רבנן:											◇
וכמה עיסותיכם												^
כדי עיסת המדבר.												!
וכמה עיסת המדבר												^
דכתיב (שמות ט"ז) והעמר עשרית האפה הוא.												!
מכאן אמרו: שבעה רבעים קמח ועוד חייבת בחלה, שהן ששה של ירושלמית, שהן חמשה של ציפורי.												■
מכאן אמרו: האוכל כמדה זו, הרי זה בריא ומבורך, יתר על כן - רעבתן, פחות מכאן - מקולקל במעיו.												■
אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא עירבו, כל שגבוה עשרה טפחים - למרפסת, פחות מכאן - לחצר.												■
חוליית הבור והסלע גבוהים עשרה טפחים - למרפסת, פחות מכאן - לחצר.												■
במה דברים אמורים - בסמוכה, אבל במופלגת - אפילו גבוה עשרה טפחים לחצר.												■
ואיזו היא סמוכה - כל שאינה רחוקה ארבעה טפחים.												■
פשיטא לזה בפתח ולזה בפתח - היינו חלון שבין שתי חצירות												◇
לזה בוריקה ולזה בוריקה - היינו כותל שבין שתי חצירות.												■
לזה בשלשול ולזה בשלשול - היינו חריץ שבין שתי חצירות.												■
לזה בפתח ולזה בוריקה - היינו דרבה בר רב הונא אמר רב נחמן.												■
לזה בפתח ולזה בשלשול - היינו דרב שיובי אמר רב נחמן.												■
לזה בשלשול ולזה בוריקה מאי?												◇

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

עירובין-כיצד משתתפין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שניהן אסורין	רב:										!	♦	פג:
נתנין אותו לזה שבשלשול, שלזה תשמישו בנחת ולזה תשמישו בקשה. וכל דבר שתשמישו לזה בנחת ולזה בקשה - נתנים אותו לזה שתשמישו בנחת.	שמואל:										!	♦	פג: